

< Povolání ke svatosti >

Voláme salutisty po celém světě, ať nově formulují a v praxi žijí doktrínu svatosti na všech jejích úrovních – na úrovni osobní, vztahové, sociální i politické – a to v kontextu našich kultur a způsobem naší doby, a zároveň způsobem, který doceňuje takovou šířku a rozmanitost prožitků a vyjádření, jakou Písma dovolují.

Vyznáváme, že Boží touhou a příkazem je, aby jeho lid byl svatý. Právě proto Kristus zemřel, právě proto vstal z mrtvých, právě proto nám byl dán Duch. Proto jsme rozhodnutí pevně se chopit Božího milostivého daru svatosti v Kristu. Vyznáváme, že jsme někdy selhávali a neuvědomovali si praktické důsledky povolání ke svatosti v našich vztazích, v našich komunitách a v našem Hnutí. Jsme rozhodnutí vynaložit veškeré možné úsilí, abychom se v našem životě oddali svatosti života, s vědomím, že to je možné jedině z moci Ducha Svatého, který v nás nese své ovoce.

Desátý bod doktríny Armády spásy směle prohlašuje: „Věříme, že je výsadou všech věřících, aby byli plně posvěceni a to, že Bůh zachová jejich ducha a duši a tělo v bezúhonnosti až do příchodu našeho Pána Ježíše Krista.“ Tato doktrína je přímou citací z 1. Tesalonickým 5:23. Slova, která se v hebrejštině používají k popsání Boží svatosti, hovoří o tom, že Bůh je „oddělený“. V řeckém Novém zákoně mají stejný náboženský význam slova *hagios* či *haggiasmos*: hovoří o Boží oddělenosti. Neexistuje nic jako svatost bez Boha. Lidé nebo věci se stávají svatými jedině tehdy, když mají podíl na Božím životě. Nový zákon nám předkládá Ježíše Krista jako vzor nesobeckého a oddaného života; a dílo Ježíše a Jeho Ducha je prostředkem, kterým je posvěcována Církev a kterým jsou posvěcováni jednotlivci. Většina Pavlových odkazů na svatost či posvěcení má konkrétní morální aplikaci.

William Booth na základě Wesleyho důrazu na doktrínu svatosti ustanovil svatost jako „základní pravdu“ Armády spásy. „Stojí v první řadě našich doktrín,“ řekl Booth. „Píšeme ji na naše prapory. Každého důstojníka, který by nehlásal, že Ježíš Kristus je schopen zcela zachránit svůj lid od hříchu a hřešení, bych považoval za někoho, kdo mezi námi nemá místo“ (1880).

Komisař Samuel Logan Brengle psal o svatosti velmi rozsáhle. Ve svém spise „Standard svatosti Armády spásy“ (který je součástí antologie *Výsada všech věřících, The Privilege of all Believers*, kterou sestavil komisař John Waldron) napsal: „Je to právě tato svatost – doktrína svatosti, prožitek svatosti, skutky svatosti – co jako salutisté musíme zastávat, jinak ztratíme to, co nám bylo svěřeno; ztratíme naše dědické právo; přestaneme být duchovní mocí na zemi; budeme mít jméno, že žijeme, ale budeme mrtví; naše sláva odejde; a, tak jako Samson s oholenými vlasy, budeme jen jako ostatní lidé.“ Toto vyjádření přesvědčení o svatém životě bylo varováním, že je třeba si uvědomit, co se s Armádou stane, jestliže svatost zanedbáme.

Brengleova prorocká slova hovoří o tom, že je třeba, aby doktrína a prožitek šly ruku v ruce: „Bez doktríny, bez standardu a bez učení nikdy nedojdeme prožitku; a jestliže ho dojdeme, velmi pravděpodobně ho ztratíme. Bez prožitku budeme zanedbávat učení, budeme pochybovat o doktríně nebo jí pohrdat, budeme snižovat standard svatosti.“ Setkání Armády spásy zaměřená na svatost celé roky zdůrazňovala, jak zásadní roli tato doktrína hraje v životech vojáků. V zemích po celém světě se salutistická povolání k uctívání vyznačovala nedělními setkáními zaměřenými na svatost. Ale Brengle říká víc: „Když důstojníci ztratí prožitek svatosti, setkání zaměřená na svatost umdlévají; a když umdlévají, duchovní život sborů upadá a propadá se, a tak přichází všechny možné náhražky a vytáčky, které mají zakrýt děsivá fakta o duchovní ztrátě, nemoci a smrti.“

Phil Needham nám připomíná, že svatost se týká všech Božích atributů, včetně jeho lásky. „Skutečné setkání zaměřené na svatost je ukotvené v tom, kým je Bůh, Ten Svátý, a zve jeho lid, ať mu odpoví tím, že se bude stávat takovým, jakým je on, a bude žít jako jeho svatý lid ve světě.“ Needham pokračuje: „V Boží přítomnosti se vidíme jako takové, jakými skutečně jsme, a vidíme hodnoty, podle kterých žijeme, jako to, čím skutečně jsou. Není tu prostor na klam, není tu možnost utéct. Boží svatost nás zve, ať se upřímně podíváme na své životy, ať vidíme, kde je třeba, abychom byli proměněni, a abychom skrze jeho posvěcující milost tyto změny udělali.“

Důležitost vyučování svatosti je načrtnuta v *Řádech a směrnicích pro důstojníky Armády spásy (Svazek II)*: „Je povinností důstojníka vyučovat svatost inteligentním a zároveň jednoduchým způsobem. Neměl by mást a plašit Boží lid teologickými termíny, kterým běžní lidé nedokáží porozumět, ale měl by využít každou příležitost, aby je s Boží pomocí vedl, ať v rámci odpuštění, které jim bylo dáno, zcela odevzdají své životy Boží vůli, aby je mohl plně ovládnout jeho Duch.“

Byly napsány celé knihovny písní, aby pomohly k pochopení svatosti, jejího charakteru a praktické aplikace. Bezpočet salutistů nejlépe pochopilo doktrínu svatosti skrze písně. Když major Cecil Waters (R) přednášel na William Booth College v Londýně, řekl: „Mám podezření, že náš zpěvník vlastní a je jím tvarováno mnohem více salutistů, než jak je tomu s křesťany ostatních přesvědčeních a jejich zpěvníky. Naš zpěvník je už dlouho zásadní pomůckou pro naši zbožnost a pro náš duchovní růst.“

Písně o svatosti hrály a hrají definující roli v životě salutistů po celém světě; některé písně byly napsané salutisty, jiné jsou vypůjčené od jiných křesťanských básníků. Písně Charlese Wesleyho nám jasným a podnětným způsobem ukazují na podstatu svatosti:

Tvůj charakter, milostivý Pane, nám dej,

Rychle shůry přijď;

Napiš tvé nové jméno na srdce mé,

Tvé nové nejlepší jméno lásky.

Generál Frederick Cou tts popsal svatost jako „podobání se Kristu“ – svatost je snahou být jako Kristus, je růstem v něm a růstem Krista v nás. Ve své knize *Základy křesťanského prožitku, Essentials of Christian Experience*, napsal: „Podobání se Kristu je svatostí. Tam, kde je Kristus na trůně, tam je svatost. A přece, svatost není ‚napodobováním‘ Krista, jestli tímto slovem myslíme uvědomělé vnější přizpůsobování se Kristově vzoru. Křesťanská svatost vychází z toho, že v našem nitru žije stejný Duch Svátý, který byl v Ježíši . . . Požehnání svatosti není nikdy jen ‚to‘. Nikdo by neměl říct: ‚Mám to!‘ A důvodem je, že tento prožitek je osobní a že zdroj tohoto prožitku je osobní . . . Dokonalým příkladem díla Ducha byl Ježíš – a Duch nás může učinit stejnými, jako byl on, a to ne skrze nějakou vnější konformitu, ale skrze dílo vnitřní milosti.“
Podplukovník a salutistický písničkář Colin Fairclough popisuje tuto naději jako modlitbu:

Kriste slávy, Kníže pokoje,

kéž se tvůj život v mém rozhojní;

ať je vidět skrze to, jak žiji,

že je to život tvůj, a ne můj.

Přebývej ve mě, aby lidé viděli

Krista, živého Krista, ve mě.

Známá a často používaná píseň, jejímž autorem je Leslie Taylor-Hunt, předkládá modlitbu, která motivovala a motivuje mnoho ze sebeobětující služby Armády spásy:

*Dej mi svatý život,
Bez poskvrny a svobodný,
Očištěný křišťálovým proudem,
Jenž od tebe vychází.
Očisti temné síně myšlenek,
Ať se v nich tvé dílo děje,
Každé přání a každý pocit
Tobě podřízené.*

Během let se k popisu svatého života začaly používat výrazy „bezhříšná dokonalost“ a „křesťanská dokonalost“ – ne vždy však úspěšně a bez nedorozumění. John Wesley na Metodistické konferenci v roce 1759 obšírně vysvětloval „křesťanskou dokonalost“, kterou chápal jako synonymum „úplného posvěcení“ či „svatosti“. Definicí, kterou Wesley uvedl, bylo „milovat Boha celým srdcem, myslí, duší a silou.“ Definice pokračovala: „To znamená, že v duši nezbývá žádná špatná povaha a nic, co by odporovalo lásce; všechny myšlenky, slova a skutky jsou zahalené čistou láskou.“

Podplukovník Milton Agnew tuto otázku ve svém díle *Hliněné nádoby, Earthen Vessels*, shrnul následovně: „Dokonalost člověka nespočívá v jeho chování, ale v duchu; ne ve výkonech, ale v záměru. Bůh nás volá ke křesťanské dokonalosti, ne k bezhříšné dokonalosti. Bezhříšná dokonalost říká, že člověk není schopen hříchu. Křesťanská dokonalost říká, že je schopen nehřešit. A to je zásadní rozdíl. Bezhříšná dokonalost by člověka povznesla ze světa reality, z jeho běžné lidské přirozenosti, ze světa rozhodování a zodpovědnosti. To by Bůh nikdy neudělal. Ale schopnost hřešit i nehřešit dává věřícímu odvážnou výzvu volby, spolu s Bohem daným zaopatřením.“

Ať už jsou tyto definice nápomocné nebo ne, povolání ke svatosti na všech jejích úrovních nám připomíná, že svatý život nutně zahrnuje osobní, vztahové, sociální a politické postoje. Prožitek svatosti není pouze požehnaným pocitem v neděli ráno. Jestli ej vůbec něčím, pak se musí projevat v každodenním životě, sedm dní v týdnu. Svatost požaduje, abychom si ušpinili ruce, zatímco budeme Boha žádat, aby držel naše srdce v čistotě. Musí znamenat definující rozdíl v tom, jak žijeme a jakými lidmi jsme.

Neměli bychom přehlížet fakt, že svatost úzce souvisí s plností života a se zdravím. Phil Needham ve svém díle *Zdraví, uzdravení a úplnost, Health, Healing and Wholeness*, říká: „Jestli jako Církev máme být lidem, který světu přináší skutečné uzdravení, musíme mít službu, která nás povede k úplnosti . . . Abychom to mohli udělat, musíme věnovat pozornost tomu, co Církvi brání na její cestě ke zdraví.“

Celost je projevem svatosti. Když se budeme řídit Kristovým příkladem a jeho příkazy a přítomností a pobídkami jeho Ducha, povede nás to k celosti a plnosti ve všech oblastech života, ke které jsme voláni. Jsme voláni žít tak, aby naše tělo, mysl a duše byly zasvěceny Bohu.

Dost možná tím říkáme samozřejmost, ale svatost života není něco, co by přišlo náhodou. Ti, kdo tento milostivý dar nehledají, a ti, kdo neberou vážně svůj duchovní život, ho nedostanou. Ježíš řekl svým

učedníkům, že ti, kdo „hladovějí a žízní po spravedlnosti,“ budou nasyceni. Neřekl to o těch, kdo prostě pasivně přijímají, co se děje. Právě proto naléháme na salutisty všude, ať se rozhodnou „vynaložit veškeré možné úsilí, aby se ve svém životě oddali svatosti života, s vědomím, že to je možné jedině z moci Ducha Svatého, který v nás nese své ovoce.“

Když jsme mezi salutisty provedli výzkum, abychom vyhodnotili, které aspekty našeho společného života jsou považované za neoddělitelné od života Armády, znovu a znovu byla zdůrazňována svatost. Duchovní život „druhé jakosti“ není něčím, s čím by se Kristovi následovníci mohli spokojit. Nefunguje. A nemůže člověka uspokojit.

Když apoštol Pavel psal Římanům, naléhal na křesťany v Římě, ať předkládají svá slova jako živé oběti, „svaté a příjemné Bohu“ (Ř 12:1). Varuje je, ať se nepřizpůsobují světu, a naléhá na ně, ať jsou proměňováni tím, že dovolí Bohu, aby obnovoval jejich myšlení. Jak kapitola pokračuje, Pavel zdůrazňuje některé praktické projevy či důsledky křesťanského života. Nebude to snadné. Nepřijde to nutně samo o sobě. Ale je to jediný způsob, jak se ujistit, že zlo bude poraženo. Není možné se tvářit neutrálně, není možné dělat kompromisy. „Nenech se přemáhat zlem, ale přemáhej zlo dobrem“ (v. 21). Bud'te svatí!

❖ **Otázky**

1. Co dělá Boží lid svatým?
2. Co jsou osobní praktické implikace toho, když přijmeme svatost života?
3. Co jsou praktické implikace toho, když náš sbor přijme svatost života?
4. Jak se můžeme ujistit, že v našem sboru má učení o svatosti své náležité místo?

❖ **Písma k přečtení:**

1. Tesalonickým 5:23-24; Římanům 12:1-21, Efezským 1:4, Židům 12:10, 1. Petrova 1:16